

Emakkojen alttius sorkkasairauksille vaihtelee voimakkaasti sen mukaan, millaisella lattiapinnalla emakkoja kasvatetaan.

Gjein (1994a) on todennut sorkkavauriot noin kaksi kertaa yleisemmiksi vapaana osarakolattialla kuin yksittäishäkeissä pidetyillä emakoilla. Suurimmat syyt siihen, miksi ryhmäkasvatus rakolattialla altistaa sorkkavaurioille, ovat lattiatyypin ja emakkojen vapaa liikkuminen. Molemmat kuluttavat sorkkia. Jos emakko astuu rakolattialla huonosti vain palkin reunalle, ja osa painoa kantavasta sorkasta jää tyhjän päälle, sorkka murtuu helposti. Jos palkkien reunat ovat teräviä ja lattia liukas, riski sorkkavaurioille kasvaa entisestään.

Jörgensen (2003) on puolestaan verrannut sorkkavikojen insidenssiä kuivittamattomalla kiinteällä betonilattialla, runsaasti kuivitetulla kiinteällä lattialla ja täysritilällä. Hän havaitsi eniten sorkkavikoja kuivittamattomalla kiinteällä lattialla. Tällaisen lattian ongelma on helposti virtsan ja lannan aiheuttama liukkaus.

Olkipohjalla emakoilla on huomattavasti vähemmän sorkkavaurioita kuin rakolattialla tai kiinteällä betonilattialla. Vaikka sorkan liikakasvua esiintyy eniten paksulla olkikuivituksella, on se todettu sorkkaterveyden kannalta parhaaksi pohjaratkaisuksi pihattoon. (Gjein 1994a; Ehlorsson ym. 2002.)

Emakoille optimaalista lattiaratkaisua on silti hyvin vaikea määrittää.

On käytännössä mahdotonta, että tutkijoilla olisi käytössään koeryhmä ja kontrolliryhmä, jotka eroaisivat toisistaan vain yhden tekijän suhteen. Esimerkiksi kuivitetu ja kuivittamaton lattia eroavat toisistaan jo kosteuden, kovuuden, liukkauden, kuluttavuuden, puhtauden ja eläinten käyttäytymisen osalta. (Kroneman ym. 1993b.)

Koko tekstin perusteena kerrotaan ensimmäisessä virkkeessä.

Kolme ensimmäistä kappaletta havainnollistavat ensimmäistä virkettä.

Neljännän kappaleen ensimmäinen virke aloittaa aihetta eteenpäin kehittyvän teeman, jota havainnollistetaan heti seuraavassa virkkeessä. Teksti voisi jatkua teemaa pohtien.